

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΑΝΤΕΛΙΝ

ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ ΠΕΦΤΕΙ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ...

Κάθε βράδυ, όταν κλείνουν ξύω ή πόρτες και δεν ακούγεται μέσα στο σκοτάδι πει τιποτε άλλο από το παρόνομο των ωρών που χτυπούν ψηλά στο κωδωνοστάσιο της εκκλησίας, οι δυο γέροιο κάθονται ο ένας απέναντι στον άλλον κοντά στο τζάκι. Και εκεί, ενώ τα γέροιο χέρια τους αναζητούν το ένα το άλλο, μέσα στο υελιχρό φως που σιχγουν ή φλόγες, κιντίζονται στο πρόσωπο, χωρίς νάχουν πει τιποτε να πουν, γιατί όλα τα ελπαν ελξήντα ολόκληρη χροάνια τώρα...

Και άποναφρώνονται έτσι εκεί, και μόνο κάποτε-κάποτε διακόπουν τη νυχτερινή ησυχία, για να ψιθυρίσουν :

— Λίτσα...
— Μάρκος...

Αυτό μονάχα έχουν να πουν, μα ελνε άρκετο. Γιατί αυτά τα δυο ονόματα κλείνουν μέσα τους δυο ολόκληρες ζωές που έχουν σιμείει για πάντα.

Και να τί σημαίνει αυτό :

***

Ήταν ένα υγρό πρωινό του Άπριλ. Ο Μάρκος που ήταν τότε είκοσι χροάνων και ελχε άφθονα ξανθά μαλλία, έπηγε στο σπίτι του υπάτοια Ζερμό, του πατέρα της Λίτς, και του ελεπε :

— Άγαπό τη Λίτσα... Δώσε μου την να την κάνω γυναίκα μου.

Κι ο υπάτοια Ζερμό του την έδωσε... Και σε λίγες μέρες έγινε ο γάμος τους.

Οι έκεινες ή μακρονές πειά κωδωνοχρονισές του γάμου!... Η Λίτσα ήταν ντυμένη στα άσπρα... Κ' έπειτα το γαμήλιο τραπέζι που δεν μαροφισε να γίνη καλύτερο και ο υπάτοια Ζάκ, που χόρευε, σάν να ελχε ξαναγεωσείε έξαφρα, τους χοροσές του μαροφ του. Ο Θεός άξ τον μαροφιστή, το συγχορήμενο... Κ' έπειτα έπεσε ή νύχτα... έπειτα...

Α, ήταν άμορφες μέρες εκείνες!...

***

Ναι, ναι, θυμάται άκόμα τώρα ή Λίτσα μπρος στη φωτιά το πρωινό εκείνο που, κατακόκκινη, ελχε ψιθυρίσει στο αυτί του Μάρκος πως σε λίγο θα νύοταν υπέροχο... Και θυμάται επίσης το φίλι πού της έδωσε τότε ο Μάρκος, γεμάτος χαρά. Και τα μασομένα, τα χαροσμένα λόγια του υπάτοια Ζάκ, που όλα τάβλεπε και όλα τα κατ'άβανε :

— Άιντε, ή ώρα ή καλή, παιδιά μου, ή ώρα ή καλή...

Το πρώτο τους παιδι το έβαλαν Γενεβιέθ. Ήταν κοριτσάκι... Έπειτα, το δεύτερο, Παύλο... Πέρασαν άμορφες μέρες άκόμα...

— Έτσι δεν ελνε, Μάρκο...ρωτάει ή Λίτσα, καθώς τα θυμάται όλα αυτά...

— Έπειτα τα παιδιά πήγαν στο σχολείο... Και έπειτα, μια μέρα, ή Γενεβιέθ έφυγε άτ' το σπίτι, άκομπιμένη στο μαρότομο του άνθροππου που ελχε άγαπήσει. Ο Μάρκος και ή Λίτσα ελχαν όρχισει πειά να γενναίει. Οι νέοι ελχαν τώρα τη σειρά. Ο μαροφς Παύλος ήταν μόλις έξη χροάνων τότε...

***

— Έπειτα, ένα βράδυ, την ώρα που έπηγε το σκοτάδι, ενώ ή Λίτσα άναβε τη λάμπα, κάποιος χτύπησε φοβισμένα την πόρτα.

Ήταν ή Γενεβιέθ. Έπεσε στην άγκαλιά της υπέροχης της και άορισε τα αναφυλιτά :

— Τόν άτιμο!... Με άφησε... έφυγε!...

— Έπειτα, σιγά-σιγά, άφησε επάνω στο κρεβάτι ένα μικρο μπόγο και ή Λίτσα, κρατώντας τη λάμπα ψηλά, ελδε να ξεπροβήλει άτ' αυτών την άμορφη μαροφ ήνοσ μαροφ, που λαγοκοιμάντακ με το χαμόγελο χιμένο στο προσωπάκι του. Ήταν το έγγονάκι τους.

— Ζαννίνα την βγάλαμε... έμψύσισε ή νεαρή γυναίκα, ξεχνώντας τη θλίψη της, μόλις αντίκρισε το άθωο έκεινο χαμόγελο.

— Η γιαριά το φίλισε και ελεπε :
— Θα το μεγαλώσωμε μαζί, έννοια σου...

***

Η Γενεβιέθ έφυγε πρώτη για το μακρινό ταξείδι του θανάτου. Η εγκαταλειμής του σκύβου της την έκότισεε μέσα σε λίγο διάστημα. Και στο τέλος πέθανε μια μέρα που ο άνεμος φροσισε άγριος, κάνοντας να πλαταγίσουν τα μαροφια πέλα, που στόλιζαν το νεκροκρέββατο της.

Πέρασαν χροάνια άκόμα... Ο Παύλος που

ελχε μεγαλώσει στο διάστημα αυτό, έφυγε μια μέρα με τραγοΐδια, για να καταταχθί στο στρατό...

Τώρα ο φτωχός κοιμάντ εκεί κάτω, στο ξένο χόμα, με μια μεγάλη κόκκινη τρούπα στο μέτωπο. Σκοτώθηκε στο μεγάλο πόλεμο...

Κι όταν οι δυο γέροιο κιντίζον τη φωτογραφία του, που ελνε κρεμασμένη εκεί, επάνω από το τζάκι, τότε τα χέρια τους σφίγγονται δυνατώτερα και οι λιηροί τους πνίγουν, γιατί αναθυμώνται και τα δυο παιδιά τους, που δεν υπάρχουν πειά στη ζωή...

— Έμενε θμως άκόμα ή Ζαννίνα, ή μικρή τους έγγονή.

Ήταν ή άστία του ήλιου μέσα στο σπίτι, ή εΐθημη αΐτή και πεταχτή μικροΐλα. Οι γέροιο ελάτρευαν τις τρέλλες της, τα παιχνίδια της, τα πεισιμάτα της.

Κάθε πρωί, όταν ξυπνοΐσε ο Μάρκος, την έβλεπε να ηγαίνια κοντά τους, κρατώντας το δίσκο με το γάλα το ζεστό και με τις φρυγανιές. Πήγανε σοφρονώντας τα χέρια της, φροσώντας χαριτωμένα το φλιτζάνι, με μικρά-μικρά βήματα, από φόβο μήπως οίξη τιποτε κάτω.

— Πάρε, πατοΐ... του έλεγε.

Μά ένα πρωι του χάκου ο πατοΐς προέμενε το σοκοφιντάκι του να το πάη το πρωινό του γάλα. Και όταν σηκώθηκε, ελδε τη γυναίκα του να στεψη με τα χέρια δεμένα μπρος στο κρεβάτι, όπου κειτότανε ή μικρή έγγονοΐλα της, με τα μάγουλια φλοισιμένα από τον νυρετό...

Και οι δυο μαζί την κιντίζαν με άγονία τη στιγμή εκείνη, να έμψύσων τότε πως κ' αΐτή άκόμα θα τους έφυγε και θα τους άφινε μόνους, όπως έφυγαν κ' οι άλλοι.

Πέρασαν μερικές μέρες άκόμα... Και όταν ελδαν να φεύγη από το σπίτι το φρέσκο της παιδιού, παίρνοντας μαζί του το τελευταίο κομάτι της εντιχιάς τους, ξαφνικά τα κεφάλια τους άρχισαν να κουνιούνται και ή τρομοΐλα αΐτή του κεφαλιού δεν τους άφησε πειά από τότε...

***

Κάθε άπογεμιο ο Μάρκος σηκωνεται από τη μεγάλη κρεβλά του, παίρνει το καπέλο του και λέγει :

— Έλα, πάμε, Λίτσα...

— Έκεινη δεν ρωτάει καθόλου που πρόκειται να πάνε. Το ξέρει καλά, πολύ καλά ή φτωχή γορηΐα που θα πάνε... Και φεύγουν, έκεινος λιγάκι πιο σικφτός άτ' εκείνη, άκομπιώντας στο μασοΐδι του και βαδίζοντας άργά, με σακατεμένα βήματα.

Ο δρομιοΐ τους φέρνει προς την κατοικία των νεκρών, με τους ψηλούς της κροσίνους τοίχους και με την καγγελωτή της πόρτα, που τη φρολάνε από πίσω τα κωπαρσισια.

Οι τάφοι ελνε άνοιγμένοι χωρίς κωμμά τιάζει και μόλις τους βλέπει ο ήλιος. Μια άπέναντι γαλήνη ελνε χιμένη επάνω τους και μέσα στην άπέναντη σιγή, δεν άκούεται τιποτε άλλο από τα γοργά πετασιματα των πουλιών. Κάθε μέρα, έπος αν δεν βροχη δυνατά ή δεν ελιδάξει έξω τους άνθροππους το κροΐ, ο Μάρκος και ή Λίτσα ηγαίνον αυτου μαζί και οι δυο τους, για να κρατήσουν συντροφιά αυτών που έχουν φέρει...

Κάθονται σε μια πέτρα και συλλογίζονται τον Παύλο που κειτται μονάχος μακριά, στο ξένο χόμα. Η Λίτσα πλέκει το τριζό που ελχε άορσει για τη Ζαννίνα. Τώρα εκείνη δεν ελ πειά, βέβαια, μι ή γιαμ έξακολοιυθί να το πλέξη ωστόσο. Και θα το πλέξη πολύ άκόμα, γιατί το πλέξιμο δεν προχομει, το εμποδίζον κάθε τόσο τα δάκρυα που κάνουν τα μάτια να μη βλέπουν καθαρά...

Το βράδυ γυφίζον στο σπίτι τους, χωρίς να βιάζονται, γιατί το νεκροταφείο δεν άπέχει πολύ και στο σπίτι δεν υπάρχει κανεί για μι τους περιμένη...

***

Η Λίτσα άφίνει μια μέρα να της φέρη το τριζό άτ' τα χέρια, ψιθυρίζοντας :

— Θεέ μου... Δέν βλέπω πειά...

Και την άλλη μέρα δεν σηκωνεται πειά από το κρεβάτι της. Ο γιατρος που πήγε να την δι τον άπέλιπσε...

— Καλήν άντάμοισι, Μάρκο... ψιθυρίζει στον άνδρα της, που την κρατάει με άγονία. Θα τους ξαναδο σε λίγο όλους τους δικούς μας... Θα τους πω πως θάρθης και συ σε λίγο...

Και σβίνει κ' αΐτή σάν πουλάκι...

Ο Μάρκος άκοιυθει το νεκροκρέββατο κάποις πιο σικφτός από πριν. Το νεκροταφείο ελ-

Ο γιατρος που πήγε να τη δι τον άπέλιπσε.

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΜΑΣ

Η ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ

(Ανέκδοτο)

Ναυτοπούλα τριγωνά
στού πελάου την άκρη,
καί μακρινά-μακρινά πλανά
τή ματιά μέ δάκρυ.

"Ερχονται τά κήματα
κ' άγρια έμπρός της σπούνε,
θλιβερά μηνύματα
σάν για νά της πούνε.

Στό καθένα σταματά
τήν περλατσιαά της,
καί μέ πόνο τό ρωτά
καί μέ την καρδιά της,

"Αν εκεί πού πέρασε
είδε ν' άρμενιξη
βάρακα όπου γέρασε
τόν άφρο νά σήξη.

Γιατ' ο νός, έτ' αγαπά
ή άδολη καρδιά της,
μέσ' σε τέτοια βάρκα πιά
πάντα μακρινά της.

Τού πατού εινε ή βάρκα του
όπου πάντα παίρνει,
τό καράτι υάρκα του
τό "Εικόσιένια φέρνει.

Καί φορυτούνα αν ιδή
όταν μέσα μπαίνει,
"Εγνα μόλας τραγουδεί
κ' άφοβο διαβαίνει.

"Ερχονται τά κήματα
κ' άγρια έμπρός της σπούνε
θλιβερά μηνύματα
σάν για νά της πούνε.

Σκύβει ή κορη, τά φιλεί
στού πελάου την άκρη,
σάν άδέρφια τά μυλεί
μέ καϊμιά, μέ δάκρυ.

1890.

'Αλιμιά σταλάματα
γύρω της σκορπίζουν,
σάν κ' αυτά μέ κλάματα
νά τήνε ραντίζουν.

Γέρνει ο ήλιος στό βουνά,
Στού πελάου τό στρώμα
τή ματιά της τριγωνά
μά φορά άζώμα.

Καί σάν πού δέν φαίνεται
νάρχεται ή βαρκούλα,
δέρνεται, τρελλάινεται
ή δόλια ναυτοπούλα.

Κλαίει, πότε τραγουδά
ή γλυκιά λαλιά της,
καί ξεπλέγει καί μαδά
τά χροιά μαλλιά της.

"Η ματιά της σβύνεται
καί δέν βλέπει εμπρός της,
καί τό κήμα χύνεται
νά σβυσθή ο καϊμός της.

Παίρνει άγάλια τό βαθύ
καί βουθύ σκοτάδι
γύρω-γύρω νά χυθή
στό βουνά, στό σταδί.

Καί, νά, μέσ' στό κήματα,
στ' άρχογαλιά άράζει
βάρκα καί στά τμήματα
βράζου άναμεριάζει.

"Απ' τή βάρκα στη στερνά
νάυτης νός πηδάει
μέ χαρούμενη φθοριά,
καί στην κόρη πάει.

Μέσ' στό μάτια τή φιλεί,
"Εθθα, 'Ανθή», τής λέει...
Μά ή 'Ανθή του εινε τρελλή
καί γελιά καί κλαίει!

† ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο Ταμερλάνος, άφου ένύησε καί συνέλαβε αιχμάλωτον
τόν Σουλτάν Βαγιαζήτ, τόν έκάλεσε μία μέρα νά παρουσια-
στή μπροστά του.

Ο Βαγιαζήτ ήταν μονόφθαλμος καί γι' αυτό κολιές τόν εί-
δε ο Ταμερλάνος άρχισε νά γελιά δυνατά. Ο Τούρκος Σουλ-
τάνος περιάχτηκε άπό τήν γελιά του νικητού του καί τού είπε
ίπρηφανα :

— Μή γελιάς, Ταμερλάνε, γιά τήν άτιμία μου! Σκέψου ότι
ο Θεός εινε εκείνος πού μοιράζει τά στέμματα καί τά βασι-
λεια. Είσαι καί σύ άνθρωπος καί δέν ξέρεις αν αυτό πού μου
συνέβη σήμερα, δέν θά πάθης αύριο καί σύ.

— Γνωρίζω, απάντησε ο Ταμερλάνος, ότι ο Θεός εινε παν-
τοδύναμος καί ότι τίποτε δέν γίνεται χωρίς τήν θέλησί του.
Δέν γελώ γιά τήν άτιμία σου. Όταν όμως ο ένόμιμος, έσκέ-
φθηκα ότι τά στέμματα καί τά σκήπτρα δέν έχουν μεγάλην
άξια γιά τό Θεό, άφου τά δίνει στους ανθρώπους τόσον κα-
κοτετασμένους, σε μονόφθαλμους, όπως είσαι σύ, καί καμ-
περήδες, όπως είμαι εγώ!

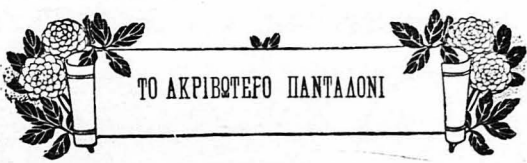
νε, όπως πάντα, ησυχία κ' έρημο. Μονάχα πού ένας καινού-
γιος τάφος έχει άνοιξει, δίπλα σ' ένα μαρτύριο, παιδίστικο
τάφος. Τό φέρετρο κατεβαίνει σιγά-σιγά καί ο Μάρκος νοιώθει
πόσ ή καρδιά του σφίγγεται παρπαλι.

Καί έπειτα, όταν έβρυναν πια οι πατάδες κ' οι νεκροθά-
φτες, μένει μονάχος του εκεί κ' αναποτίεται άν πρόξει νά
φύγη άπ' τό νεκροταφείο. Σκεφτείται μόνος του πός δέν ά-
ξίζει τόν κόπο νά φύγη, μία πού όλοι οι δικαιοί του εινε πια
μαρμενιοί εκεί καί μία πού θά εινε στο έξής αναγκασμένος
νά πηγαίνει κάθε μέρα μόνος, δόλομος τόρα, γιατί μία κα-
ρέκλα μένει άδεια δίπλα στο τζάκι, ένθό κάτω στό πάτωμα
σέρνεται ένα παιδίστικο, μουσελιωμένο τραπέζι...
Κάθετα τότε έμπρός στους άγαπημένους τάφους, πού εινε
βαλμένοι στη σειρά.

"Η ώρες περνούν καί τό σκοτάδι άρχίζει νά πέγη πυκνά...
"Εξω, ή καγγελωτή πόρτα του νεκροταφείου έβλεισε πια
μόνη της, χωρίς νά τήν άγγίξη κανείς...

ZAN MANTELIN

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

"Η είσοδος του αυτοκράτορος Καρόλου στην Πράγα. Η δε-
ξίσις στ' Ανάκτορα. Λαμπρότης, πλεύτες, πολυτέλεια. Εύ-
γενείς ντυμένοι στά χρυσάφια καί μεταξία. Μιά χτυπητή
άντίθεσις. Όπου ο αυτοκράτωρ θυμώνει. Τό πέτινο παν-
ταλόνι του ίππότευ. Ένα έλάφι πού στείχιζει 30 000 δευ-
κάτια! Ο αυτοκράτωρ κατευνάζεται... Η αντίπεδσις κλπ.

Τήν 1ην Ιουλίου 1738, ο αυτοκράτωρ της Αυστρίας Κάρολος ο
ΣΤ' έκανε τήν θριαμβευτική του είσοδο στην Πράγα, τήν όποιαν έ-
πισκεπτόταν γιά πρώτη φορά. Η αυτοκρατορική πομπή διεφάνθηκε
κατόπιν στ' ανάκτορα, όπου ο Κάρολος άρχισε νά δέχεται στην ά-
δοσια του θρόνου τους εύγενείς της Βοημίας, πού πήγαναν
νά τού ύποβάλουν τό σέβη τους. Κατά δεκάδες έφθαναν μέσα
στά πολυτέλιστα άμάξια τους οι εύγενείς καί οι ίππότες,
ντυμένοι μέ βελούδα καί μέ μεταξιά καί στολισμένοι μέ τά
πολυτιμώτερα κοσμήματά τους. Όλοι τους περνούσαν μέ τή
σειρά τους μπροστά άπ' τό βασιλικό θρόνο, ένθό ο αυτοκράτωρ
άτήθηνε στόν καθένα τους μερικά εύγενικά λόγια.

Στό τέλος ήθε δ ή σειρά τού κόμητος Αντωνίου Σπάου
νά ύποβάλή τά σέβη του. Μά έκλιμακτος ο ιουναρχός τόν είδε
νά προχωρή πρós αυτόν φορώντας, αντί γιά βελούδο καί με-
ταξιά, κνημητική ένδυμασία μέ πέτινο πανταλόνι. Άμείσως
δάγκωσε καταγανακτισμένος τό μουστάκι του καί τού είπε :

— Ασφαλώς θά έρχεσθε κατευθίαν άπό τά Βοημικά δά-
ση στό άνάκτορο τού βασιλέως σας; Οι άλλοι εύγενείς όσώσο
θεώρησαν άρκετά έπίσημο τή στιγμή αυτή ώστε νά μη φορέ-
σουν πέτινα πανταλόνια.

— Με συγχωρείτε, Μεγαλειότατε, απάντησε ο κόμης μέ
δλη του τήν ψυχραιμία, αλλά νομίζω ότι γιά νά τιμήση κανείς
τόν αυτοκράτορα τού πρέπει νά βάλή τό πολυτιμώτερο ένδυμά
του. Λοιπόν σας άνάτερο τό ρούχο πού μου έχει στοιχίσει ά-
κριβώτερα άπ' όλα τ' άλλα ένδύματα, εινε αυτό έδώ τό πέ-
τινο πανταλόνι.

— Καί πός σιμβαίνει αυτό τό πράγμα; ρώτησε μέ δυσπα-
στία ο Κάρολος.

— Πιθανόν έσείς νά μη ξέρετε τήν ιστορία αυτή, έξακο-
λοήθησε ο κόμης, αλλά μάθετε τήν τόρα. Λοιπόν κατά τό πε-
ρασμένο φθινόπωρο, έκληρωθήσα τό δάσος τού πύργου του Λί-
ζα, πού σπινερείται μ' ένα δικό σας δάσος, όταν, μία μέρα, έ-
τυχε νά σκοτώσω ένα θαμιάσιο έλάφι, πού πέρασε μπροστά
άπό τό όλο μου. Μόλις όμως τό μετέφερα στό σπίτι μου, μέ
είδοποίησαν ότι τό έλάφι αυτό άνήκε στό αυτοκρατορικό δά-
σος καί ότι μέ κατήγγειλαν ως λαθροθήρα. Έχω πολλούς
έχθρους στόν τόπο μου καί αυτοί έφρόντισαν κ' έγινε έναντίον
μου μία μεγάλη καί μακρινά διση, άποτέλεσμα της όποιας ή-
ταν νά πληρώσω τριάντα χιλιάδες χρυσά δουκάτια πρόστιμο.
Ότώσο έμεναι εγχαριστήμενος μ' αυτό καί έδοξαζα τό Θεό
πού δέν μέ έκέρμησαν ως ένοχο έσχάτης πρόσφασις. Άπό τό
δέγμα λοιπόν τού πολιτίνου αυτού έλαφιού παρήγγειλα καί πού
έξαφραν αυτό τό πανταλόνι, τό όποιο φορού ή σήμερα γιά πρώτη
φορά. Δέν εινε λοιπόν αυτό τό πολυτιμώτερο μου ένδυμα :

Ο αυτοκράτωρ έγέλασε δυνατά, αλλά ο κόμης έξακολού-
θησε :

— Η καταγγελία έναντίον μου όμως δέν άπεσούθη άδύατα.
Λοιπόν σας ίκετεύω νά μου κάνετε μία χάρι: Κάνέτε μου τήν
τιμή νά σας φιλοξενήσω στόν πύργο μου τού Λίζα. Τό κληνί
έκεί εινε άφιλονο καί γνωρίζω ότι είσθε πολύ φίλος τού κληνί-
ου.

— Εάν τό έλάφι πού σκοτώσατε, απάντησε γελώντας ο αυ-
τοκράτωρ, είχε πραγματικώς περιλανθήνθί άπό τά κτήματά μου
καί άνήκε πραγματικώς σε μένα, τότε πρέπει καί έγώ νά σκο-
τώσω ένα έλάφι στά δικά σας δάση καί νά σας τό πληρώσω
τριάντα χιλιάδες δουκάτια. "Ετσι θά είμαστε ίσα κ' ίσα.

Τήν έπομένη έβδομάδα στό δάση τού πύργου τού Λίζα άν-
τιχούσαν οι κληνιές σάλληνγγες τού αυτοκράτορος, ο ό-
ποιος έδέχθη τή φιλοξενία τού ύππετεύου του καί πήγε στόν
πύργο του. Ο Κάρολος ΣΤ' σκοτώσε πράγματι στό κληνί
αυτό ένα ύπεροχο έλάφι, πληρώσε στόν κόμητα τριάντα χιλιά-
δες δουκάτια καί έτσι ο λογαριασμός έσοφλήθηκε.

